

Глава първа

Сам Силвър отвори очи и скочи от леглото. Беше събота, а това означаваше фантастичен футболен мач на плажа с приятели. В този момент чу тропане по стъклата. Дръпна завесите и простена – навън валеше проливен дъжд! Улицата беше пуста и той едва виждаше плажа на Бекуотър Бей сред сивата мъгла. Сърцето му се сви. Никакъв футбол нямаше да има тази сутрин.

Погледна към рафта на стената. Целият беше отрупан с предмети, които събираше от брега. В средата стоеше издраскана от пясъка бутилка, която му беше по-ценна от Световната купа! Вътре проблясваше златният дублон*, поставен там преди триста години от неговия пра-пра-прадядо, пирата Джоузеф Силвър. Монетата имаше възшебната сила да го пренесе назад във времето на борда на „Морски вълк“ – истински пиратски кораб!

– Е, щом не мога да поритам – каза той на шишето, – ще изживея едно приключение под жаркото карибско слънце!

Сам знаеше, че никой няма да усети липсата му. Докато беше на посещение в 1706 го-

* Дублон – старинна златна монета

дина, в настоящето не минаваше и секунда. Той бързо навлече протритите гънки и тениската, които винаги носеше, когато изпълняваше гълга си на морски разбойник. После извади монетата от бутилката, плю отгоре ѝ и я потърка в ръкава си.

Стаята се завъртя. Сам зърна мокрия прозорец миг преди да го погълне вихрушката на тъмния тунел на времето. Сякаш се намираше в чудовищна прахосмукачка. След секунда се озова седнал на пода на склада на „Морски вълк“. Корабът се мяташе неустово насам-натам. Момчето се свлече върху една бъчва, после падна върху намотано въже. Дъските на кораба скърцаха и стенеха, сякаш всеки момент ще се счупят.

– Затвори люковете! – чу се крясък. Корабният папагал излетя иззад един санджък и кацна на рамото му.

– Здравсти, Гарван! – рече Сам, щастлив, че вижда пернатия си приятел. – Какво става? Хайде да се качим на палубата да видим!

Той видя колана, далекогледа и елека си, пръснати на пода. Приятелката му Чарли ги беше оставила за него, както правеше винаги, когато Сам се пренасяше в бъдещето. Смелото момиче пират беше единственият човек на борда, който знаеше

тайната му. Зарадва се, че му е намерила и нова кърпа – предишната му се беше взривила. Сам се накичи с пиратските атрибути и хвана дръжката на вратата. Вълнението го блъсна във вратата, но при следващото полюшване успя да я натисне и да изскочи навън. Тръгна, залитайки, по стълбите към главната палуба.

Нямаше и помен от искрящото небе и синьото карибско море, което беше свикнал да вижда. Над главата му бързо се носеха свирепи черни облаци, а вълните се разбиваха в кораба. По палубата плъощеше гържд и момчето мигом подгизна. Видя капитана, който се опитваше да държи стабилно кормилото под пороя.

Хари Хоп – набит пират с дървен крак, гърпаше едно въже.

– Някой да ми помогне да обърна тези платна! – извика той.

Сам се втурна към него по наводнената палуба заедно с Гарван, вкопчен в рамото му. Щом стигна го помощник-капитана, веднага грабна края на въжето.

– Аз ще ви помогна, мистър Хоп! – надвика той вятъра, дърпайки с всички сили.

– Гръм и мълнии! – възкликна Хари, а брадясалата му физиономия се разтегли в широка усмивка. – Сам Силвър! Как стигна

готук в тази буря?

Сам не знаеше какво да каже.

– Аз... тъъ... – заекна той. Обикновено в такива случаи го спасяваше Чарли, но сега я нямаше. После се сети. – Дойдох, преди да загърми!

– Не съм те видял!

– Не съм те видял! – повтори отзивчиво папагалът.

– Не, разбира се – задъхано отговори Сам. – Понеже аз... тъкмо се качвах на палубата, когато се разрази бурята. Да, вълнението ме събори и си ударих главата, и...

Две големи ръце хванаха въжето зад него.

– Ха! Сварете ме за закуска! – Това беше Нед, веселият боцман. – Горкото момче явно е припаднало! Но ето, че сега е тук и веднага се хваща за работа!

– Да – съгласи се Хари, като праметна въжето през една здрава дървена кука. – Той е истински Силвър, също като дядо си, Бог да го прости.

Пиратите смятаха Сам за внук на Джоузеф Силвър и той ги оставяше да си мислят така. Нямаше как да им обясни колко „пра-“ трябва да се добавят пред тази дума.

– Радваме се, че се върна! – извика капитан Блейд откъм кормилото. Оръжията, втъкнати в колана му, лъщяха на дъжда,

а тъмната му коса и брадата
му висяха подгизнали.

Сам понечи да
се приближи към него.

– Стой по-далеч! –
предупреди го капитанът,
без да изпуска от поглед Гарван, който още
стоеше на рамото на момчето.

Капитан Блейд беше най-смелият човек,
когото Сам познаваше, но от вида на
зелената птица винаги пребледняваше.
Питър готвачът твърдеше, че било, защото
един папagal го наакал в бебешката му
количка, но всъщност пиратите на „Морски
вълк“ имаха най-различни версии за единствен-
ния страх на капитана. Всички обаче бяха
единодушни, че когато Блейд е наоколо,
папagalът трябва да бъде наричан „карибски
гарван“. Така капитанът можеше да се
преструва, че няма от какво да се страхува.

Блейд вдигна очи към небето.

– В името на Орион, мисля, че бурята
отминава. Тези облаци не изглеждат толкова
гъсти. Залагам кесия с дублони,
че вълните не са толкова високи.

– Скоро ще се върнем в курса си – съгласи
се Хари Хоп.

– Накъде плаваме? – попита Сам.

– Преди да се развали времето,

преследвахме една френска флотилия заради съкровището им – отвърна капитанът.

– Бурята сигурно ги е пръснала – ухили се Хари Хоп. – По-лесно ще вземем един от тях на мушка.

„Супер! – помисли си Сам. – На лов за съкровище!“

– Курс на североизток! – заповяда капитанът. – Вече нищо не може да ни спре.

Сам чу стъпки откъм стълбите от оръдейната палуба. Един поглед към дългата къдрава коса и ярката кърпа на главата му стигаше, за да разпознае приятеля си Фернандо. Втурна се да го поздравя, но Фернандо се беше запътил право към капитан Блейд, като мърмореше под носа си нещо на испански.

– Тече вода, капитане! – извика той. – Положението е много тежко!

